

[Gunnar Fog-Petersen.]

af Gennemførelsen af et Lovforslag i Hovedsagen af det Indhold, som det af Regeringen forelagte Forslag har.

Ordføreren (Stensballe): Jeg vil gerne fastslaa — hvad jeg for øvrigt maaske ikke en Gang behøver at gøre efter de Udtalelser, som nu er fremsat af den højtærede Statsminister og det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) —, at de altsaa ikke har villet forhandle i Udvalget, og at det er derfor, Sagen nu foreligger her i Dag, uden at det er kommet til en virkelig grundig Bearbejdelse af Spørgsmaalet Krisekasser. Det var jo udelukkende af Hensyn til at faa Spørgsmaalet om disses Oprettelse undersøgt, at vi gik til Udvalg, og vi sagde samtidig, at vi vilde komme tilbage igen, lige saa snart det ønskedes.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds sagde, at det Forslag, som Socialministeren fremsatte i Fjor, indeholdt ogsaa den almindelige Tilskudsordning, saa at man derigenem kunde beregne Medlemskontingentet. Men det har jo vist sig, at i det Forslag, vi har opstillet i Aar, er der ogsaa et fuldstændigt Grundlag for Beregningen af Kontingentet; det viser netop de Beregninger, der er foretaget hos Arbejdsdirektøren. Vi har nemlig holdt Forsørgertillæget udenfor, da det jo slet ikke vedkommer Kontingentet. I den Henseende er der altsaa ikke nogen overvældende Forskel mellem Forslagene.

Fremdeles sagde det ærede Medlem, at Mindretallet af Arbejdsmændene kunde betale Kontingentet, de andre ikke. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at de omtalte ca. 40 Kr. om Ugen er dog ikke den gennemsnitlige Aarsfortjeneste for Arbejdsmænd; den ligger noget højere og er i Fjor ansat til at ligge lige oppe ved 2 500 Kr., altsaa snarere 50 Kr. om Ugen. Hvad det saa er, der særlig trykker, om det er Fagforeningskontingentet eller noget andet, skal jeg ikke udtale mig om. Men jeg har hørt Udtalelser i Udvalget, ogsaa fra Medlemmer af Socialdemokratiet, om, at hvis det ikke drejede sig om mere end en 25 Øre, kunde Spørgsmaalet tages under Overvejelse. Jeg forstaar derfor heller ikke, at man nu kommer og siger, at det slet ikke kan gaa paa den Maade. Men det ærede Medlem tilføjede jo ogsaa, at ikke ret meget mere end det nuværende Kontingent kunde betales, og det kan jo da være, at man, naar Spørgsmaalet bliver ordentligt undersøgt, dog kan faa det til at glide. Det tror jeg vil være det rigtige.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa

Betragtninger over, hvad der betaltes i tidligere Tid, og hvad der betales nu. Men det ærede Medlem skulde da ogsaa have oplyst, hvilke Dagpenge det drejede sig om den Gang, og i hvilket Omfang, og hvorledes Forholdet er nu; men det hørte vi intet om. I Stedet for hørte vi, at Arbejderne har betalt 176 Mill. Kr. i alt. Ja, det er et stort Beløb, det indrømmer jeg; men hvad har Staten, og hvad har Kommunerne betalt? Det havde været rart at faa det sammenstillet med det andet Tal. Jeg skal dog ikke forlænge Diskussionen herom.

Den højtærede Statsminister erklærede, at Bladene var et daarligt Grundlag. Jeg vilde ogsaa gerne have haft et meget bedre Grundlag, men det har vi ikke kunnet faa; der er ikke skaffet noget som helst Grundlag udover løse Udtalelser fra Ministeriets Side. Den højtærede Minister tilføjede, at det var maaske noget, jeg havde læst i „Fyens Tidende“. Det var nu tilfældigvis i „Social-Demokraten“ og ikke i „Fyens Tidende“, jeg læste det.

Den højtærede Statsminister udtalte endvidere, at i Fjor var Venstres Ordfører syg, og derfor blev Sagens Behandling i Udvalget forsinket. Ja, Sygdom er jo Hvermands Herre. Men jeg vil dog sige til den højtærede Statsminister, at Betænkningen angaaende det Forslag, som Socialministeren forelagde, blev ikke forsinket. Venstres Ordfører var ogsaa syg paa den Tid; men ikke des mindre mødte Venstre op med Ændringsforslag, uden at der skete nogen Forsinkelse. Det kom ganske prompte frem, og jeg tror, at hele Sagen laa i Folketinget i kun 2—3 Uger; mindre kan det vel ikke være, naar der skal være Udvalgsbehandling. Den højtærede Statsminister føjede saa til, at nu var der igen ikke sket noget, for nu var Venstres Ordfører paa ny rejst bort, og hvor han var henne, om han sad ved det grønne Bord eller andetsteds, det vidste den højtærede Minister ikke. Ja, jeg ved ikke, hvor Venstres Ordfører har siddet i den Tid, da han søgte Rekreation; og jeg ved heller ikke, hvor den højtærede Statsminister sidder, naar han søger Rekreation — det er jo ogsaa sket tidligere, medens han har været Statsminister. Men en Ting kan jeg sige den højtærede Statsminister, efter hvad der foreligger fra Venstres ærede Ordfører selv, nemlig at han netop ikke har været ved det grønne Bord. Jeg antager, at han har været bortrejst for at søge Rekreation. Men naar den højtærede Statsminister mener, at man søger Rekreation ved det grønne Bord, slutter han vel sagtens fra sig selv til andre.